

POSTANOWIENIE

14 lipca 2026 r.

Sąd Najwyższy w Izbie Cywilnej w składzie:

SSN Aleksander Stępkowski

na posiedzeniu niejawnym 14 lipca 2026 r. w Warszawie
w sprawie z powództwa M. spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w W.
przeciwko Miastu K.
o zapłatę,
na skutek skargi kasacyjnej M. spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w W.
od wyroku Sądu Apelacyjnego w Katowicach
z 24 listopada 2025 r., I ACa 2621/22,

1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;

2) zasądza od M. spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w W., na rzecz Miasta K., kwotę 2700 zł (dwóch tysięcy siedmiuset złotych) tytułem zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego, wraz z odsetkami, w wysokości odsetek ustawowych za opóźnienie, za czas po upływie tygodnia od dnia doręczenia niniejszego postanowienia M. spółce z ograniczoną odpowiedzialnością w W., do dnia zapłaty.

(K.W.)

UZASADNIENIE

Wyrokiem z 24 listopada 2025 r. Sąd Apelacyjny w Katowicach, w sprawie z powództwa M. Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w W. przeciwko Miastu K. o zapłatę, na skutek apelacji powódki od wyroku Sądu Okręgowego w Katowicach z dnia 18 lipca 2022r., oddalił apelację (pkt I) oraz rozstrzygnął o kosztach

postępowania (pkt II).

Wyrok został zaskarżony przez stronę powodową. Jako uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania strona powodowa wskazała, że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, a skarga jest oczywiście uzasadniona.

Strona pozwana złożyła odpowiedź na skargę kasacyjną, w której wniosła o odmowę przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, ewentualnie o oddalenie skargi kasacyjnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna nie kwalifikowała się do przyjęcia celem jej merytorycznego rozpoznania.

Skarga kasacyjna została ukształtowana w przepisach Kodeksu postępowania cywilnego jako nadzwyczajny środek zaskarżenia, nakierowany na ochronę interesu publicznego przez zapewnienie rozwoju prawa, jednolitości orzecznictwa oraz prawidłowej wykładni, a także w celu usunięcia z obrotu prawnego orzeczeń wydanych w postępowaniu dotkniętym nieważnością lub oczywiście wadliwych, nie zaś jako ogólnie dostępny środek zaskarżenia orzeczeń umożliwiający rozpoznanie sprawy w kolejnej instancji sądowej. Konieczna selekcja skarg pod kątem realizacji tego celu odbywa się w drodze badania zasadności wniosku skarżącego o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania. Przesłanki pozytywnej weryfikacji tego wniosku określa art. 398⁹ § 1 k.p.c. Są nimi: (1) występowanie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego; (2) istnienie potrzeby wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów; (3) nieważność postępowania lub (4) oczywista zasadność skargi. Dokonując tej weryfikacji, Sąd Najwyższy bada jedynie to, czy w sprawie zaistniała przynajmniej jedna z przesłanek uzasadniających wniosek o przyjęcie jej do rozpoznania, nie zaś podstawy kasacyjne i ich uzasadnienie.

W orzecznictwie Sądu Najwyższego przyjmuje się, że istotnym zagadnieniem prawnym w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. jest zagadnienie objęte podstawami kasacyjnymi, doniosłe z punktu widzenia rozstrzygnięcia sprawy i nierozstrzygnięte dotąd w orzecznictwie, którego wyjaśnienie może się przyczynić do rozwoju prawa. Powołanie się przez skarżącego na takie zagadnienie wymaga jego sformułowania oraz uzasadnienia twierdzenia, że występuje ono w danej sprawie (zob. postanowienia Sądu Najwyższego z: 28 listopada 2003 r., II CK 324/03, 7 czerwca 2005 r., V CSK 3/05, z 13 lipca 2007 r., III CSK 180/07, 22 listopada 2007 r., I CSK 326/07, 26 września 2005 r., II PK 98/05, 10 maja 2019 r., I CSK 627/18).

Natomiast przewidziana w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. oczywista zasadność skargi kasacyjnej zachodzi wówczas, gdy z jej treści, bez potrzeby głębszej analizy oraz szczegółowych rozważań, wynika, że przytoczone podstawy kasacyjne uzasadniają uwzględnienie skargi. Skarżący twierdząc, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona, powinien wyjaśnić w czym ta oczywistość się wyraża oraz uzasadnić to twierdzenie. Oznacza to powinność wykazania kwalifikowanej postaci naruszenia prawa materialnego lub procesowego, polegającą na jego oczywistości *prima facie*, przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej, które dodatkowo prowadziło do wydania oczywiście nieprawidłowego orzeczenia (zob. postanowienia SN z: 8 października 2015 r., IV CSK 189/15; 10 stycznia 2003 r., V CZ 187/02, OSNC 2004, nr 3, poz. 49; 14 lipca 2005 r., III CZ 61/05, OSNC 2006, nr 4, poz. 75; 26 kwietnia 2006 r., II CZ 28/06). Ze względu na wyjątkowy charakter przesłanki oczywistej zasadności skargi kasacyjnej powinna dać się stwierdzić „na pierwszy rzut oka”, bez zbytniego wgłębiania się w sprawę (zob. postanowienie SN z 2 sierpnia 2007 r., III UK 45/07).

W skardze kasacyjnej przedstawiono jeden problem prawny, jako spełniający łącznie wymagania wynikające z art. 398⁹ § 1 pkt 1 i pkt 4 k.p.c. Skarżący wskazał, że niezbędne jest wyjaśnienie czy w przypadku realizowania inwestycji drogowej w trybie przepisów tzw. specustawy drogowej w przypadku wydania decyzji o zezwoleniu na realizację inwestycji drogowej obok odszkodowania za wyłączenie służy także odszkodowanie za długotrwałe (kilkuletnie) korzystanie przez inwestora z nieruchomości przy jednoczesnym całkowitym wyłączeniu

właściciela od korzystania z tej nieruchomości? Jeśli tak to na jakiej podstawie, a jeśli nie to czy istnieją jakiekolwiek granice czasowe lub przedmiotowe dla ograniczeń w korzystaniu przez właściciela z jego własnej nieruchomości.

Tak sformułowane zagadnienie prawne nie spełnia kryteriów z art. 398⁹ § 1 pkt 1 i pkt 2 k.p.c., nie ma bowiem jakiegokolwiek związku z oceną prawną dokonaną przez sądy rozpoznające sprawę. Po pierwsze, Sąd Apelacyjny przyjął, że kwestia żądań powódki w przedmiocie wynagrodzenia za bezumowne korzystanie z nieruchomości objętych pozwem została prawomocnie rozstrzygnięta w innym postępowaniu. Po drugie, korzystając z przedmiotowych działek w tym okresie pozwana realizowała uprawnienia nadane jej decyzją administracyjną co oznacza, że roszczenie powódki o zapłatę wynagrodzenia z tytułu bezumownego korzystania przez pozwaną z przedmiotowych działek jest bezzasadne. Po trzecie wreszcie, wbrew uzasadnieniu zawartemu w skardze, strony nie łączyła jakakolwiek umowa, w tym umowa dzierżawy.

Z przytoczonych względów należało odmówić przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c.). O kosztach postępowania kasacyjnego orzeczono na podstawie art. 98 § 1 i art. 99 k.p.c. w związku z art. 108 § 1, art. 391 § 1 i art. 398²¹ k.p.c. w zw. z § 2 pkt 6, § 10 ust. 4 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (tekst jedn. Dz.U. z 2026 r., poz. 118).

(K.W.)

[a.]